

hvort denne Mand bor og fra alle dem i hans Naboskab, som jeg har talt med om denne Mand, har jeg faaet det bestemte Indtryk, at det er en Mand, der ingeninde har trængt sig selv frem, der har kæmpet saa længe han har kunnet, uagtet han har haft meget bethdelig Men og Skade af sit Saar i 1864, og som nu i Virkeligheden er kommen i en saadan Stilling og under saadanne Forhold, at det vil være af den allerstørste Betydning for hans Fremtid, at han faaer Understøttelse som Invalid. Jeg skal af Hensyn til den fremrykkede Tid ikke komme videre ind paa Sagen, men slutte mig til den ærede Ordfører og blot udtale, at jeg tror, at forsaavidt man kan støtte et Slags Bevis paa den offentlige Mening Mand og Mand imellem, saa er denne Mening den, at der er næppe nogen Mand, der kan have mere berettiget Jølelse af at have ventet med at henvende sig til Statsklassen saa længe som mulig, og at hans Stilling nu i Virkeligheden — paa Grund af Følgerne af hans Saar, der kunne forfølges lige fra Krigens Tid til Dato — er en saadan, at der er al Grund til at tage denne Mand's Andragende under Overveielse og eventuelt bevilge hans Andragende.

Finantsministeren (Estrup): Jeg skal først svare det ærede Medlem for Ringkjøbing Amts 4de Valgkreds (K. Nielsen), der har gjort en særlig Indstilling angaaende Betænkningens Nr. 44, at dette Andragende er indkommet til Finantsministeriet sidst i November Maaned f. M., at det strax er blevet oversendt til Invalidbestyrelsen, og at Finantsministeren endnu ikke har modtaget nogen Erklæring herfra. Forsaavidt man skulde anse det for noget ekstraordinært, at der kan gaa saa lang Tid hen, inden Erklæring kan afgives fra Invalidbestyrelsen, vil jeg opløse om, at der paa Grund af Loven af 1ste Marts i Fjor, er indkommet en saa overvældende Mængde Andragender om Invalidforsørgelse, at det er fuldstændig umuligt for Invalidbestyrelsen med den Hurtighed, som det ellers har været Tilfældet, at fremme Behandlingen af disse Sager. Det har været meget vanskelig for vedkommende Afdeling i Finantsministeriet at behandle den Masse af Sager, der ere sendte fra Invalidbestyrelsen, men det har været fuldstændig umuligt for Invalidbestyrelsen at holde Forretningen med Behandlingen af disse Sager, der ere indkomne, nogenlunde a jour. Altsaa dette Andragende, som det ærede Medlem for Ringkjøbing Amts 4de Valgkreds onsker henvist til Finantsministeriet, har aldeles ikke endnu foreligget for

Finantsministeriet. Det vil, som den ærede Ordfører ganske rigtig bemærkede, være imod al Sædvane fra dette Things Udvalgs Side, om Sager, der endnu ikke have været hos Finantsministeren, blive henviste til Finantsministeren. Ganske vist har den ærede Ordfører og Udvalget gjort affurat det Samme ved en af de Indstillinger, de have foretaget. De have indstillet til mig en Sag, som ikke har været i Finantsministeriet siden 1883, det vil altsaa sige, som slet ikke har været fremme for Finantsministeren, efter at den nye Lov er kommen. Det er ikke nogen særlig Bebreidelse til Udvalget; jeg anerkjender Rigtigheden af Principet, men jeg vilde kun anse det for ønskeligt, at Udvalget ogsaa fulgte de Principer, det selv opstiller. Naar vi tage dette Andragende fra — som jeg altsaa kan betragte som henvist til Finantsministeren af en Feiltagelse — er der ikke et eneste af de Tilfælde, som Udvalget her har foreslaaet henviste til mig, som i mindste Maade passer med den Beskrivelse, som den ærede Ordfører gav om, hvorledes man behandler Krigere, der havde blødt for Fædrelandet, nydt Invalidforsørgelse, vare undbragne denne, nu søgte den igjen og ikke fik den; der er ikke en eneste af dem, hvorpaa dette passer. Hvor den ærede Ordfører har hentet dette Billede fra, veed jeg ikke, men af dem, der her forelægge, er der ikke en eneste, der passer, naar Ordføreren vil indtage denne Henvisning til mig under Nr. 52, som maa være fket af en Feiltagelse, da den er ganske mod de Principer, som Udvalget altid har gjort gjældende, og som den ærede Ordfører selv hævdede overfor det ærede Medlem for Ringkjøbing Amts 4de Valgkreds. Men om dette Andragende gjælder det i hvert Tilfælde ikke, at det er blevet afslaaet af Finantsministeren, thi, som jeg allerede bemærkede, siden 1883 har det ikke foreligget og har altsaa ikke været behandlet efter den nye Lov. — Naar den ærede Ordfører begyndte med at udtale sin Skuffelse over Frugterne af den Lov, der blev vedtagen i Fjor, Loven af 1ste Marts 1889, saa vil jeg tilstaa, at for mig har det ikke været nogen Skuffelse, at denne Lov har bevirket, at der er kommet en endnu større Mængde Andragender frem, ikke blot til Finantsministeren, men ogsaa til Thinget, det er Noget, der i mine Tanker er en Selvfølge, at jo mildere man bliver i Bedømmelsen af Tilfældene, jo rigeligere Afgang man giver til en saadan Forsørgelse, desto større bliver Antallet af dem, der søge, og naar man saa ikke vil stille sig paa det Standpunkt at efterkomme alle Andragender, enten der er skjellig Grund dertil eller ikke, saa er det